

הזרוע והלחיים פרק עשירי חולין

קלג.

עין משפט נר מצוה

למ א מיי פ"ח מהל
 כבורס הל' א:
 מ ב מיי פ"ז מהלכות
 מאלכות אסורות הל'
 יג סמג לאוין קלו קלה
 טוש"ע י"ד סי' סה סעי'
 ה:
 מא ג ד ה מיי פ"ט
 מהל' כבורס הל' כג
 ופ"י"ב מהלכות תרומות
 הלכה י"ט סמג עשין קמב
 טוש"ע י"ד סי' סא סעיף
 ה:
 מב ו ז מיי פ"ט מהלכות
 כבורס הל' כה
 טוש"ע סס סעיף י:
 מג ח מיי פ"ד מהל'
 מ"מ הל' א טוש"ע
 י"ד סי' רמו סעיף י:

קבלות. ווא"מ תיפוק ליה קבלות מהמקריב את דם השלמים
 להקריבה הו' לשון קבלה כדאמרין פרק הקומץ [רבה]
 (מנחות דף י"ט.) והקריבו בני אהרן מקבלה ואילן מנחת כהונה וי"ל דהכא
 כיון דכתיב המקריב את דם השלמים ואת החלב וחמלז לא שייך
 קבלה דם נמי ל"א משמעו בקבלה:

היציקות. זריש הקומץ [רבה]
 (שם דף י"ח.) פריך מינה
 להא דאמר התם לא יקח כהן אלא זר
 כשר והכא קאמר שהיא עבודה
 המסורה לבני אהרן ומסקינן דלא כר"ש:
משקל נמי לא שקיינא. שלא
 אקרא גרגרין ולא אגזול
 ממי שצריך יומר ממני אע"פ שגם
 הוא לא היה עשיר: **לבר ממעלי**
יומא דבפורי. שיוס טוב הוא כדאמר
 צפרק אותו ואת צנו (לעיל דף פג.)
 ומתנות מרובות וכהני מתאספין
 ואילו לא היה נוטל היו אומרים שאינו
 כהן: **אמר ליה רבא לשמעיה ב"ו.**
 רבא גרסי' דרבה כהן הוה כדאמר
 פרק עד כמה (בבב"ב דף ק"ו.) (רבא)
 [רבה] הוה מצטל לה צרוב ואמר'
 נמי (ר"מ דף י"ח.) אצני ורבה מדבית
 עלי קא אמו:

זכמי
 וכיון דשמענא להא דתניא א"ל ר' יוחנן אחר הבער ר' מאיר אומר בני שמואל
 חלקם שאלו בפייהם מימר נמי לא אמינא ואי יהבו לי שקילנא כיון
 דשמענא להא דתניא דהצנועים מושכין את ידיהם והגרגרינים חולקים
 משקל נמי לא שקילנא לבר ממעלי יומא דכיפורי הלאחזוקי נפשאי בכהני
 ולפרום ידיה אנסיה ליה עידינה אמר רב יוסף והאי כהנא דאית ליה
 צורבא מרבנן בשבבותיה ודחיקא ליה מילתא לזיכי ליה מתנתא ואף
 על גב דלא אתי לידיה במכרי כהונה ולויה רבא ורב ספרא איקלעו לבי
 מר יוחנא בריה דרב חנא בר אדא ואמרי לה לבי מר יוחנא בריה דרב חנא
 בר ביזנא עביד להו עגלא תילתא א"ל רבא לשמעיה זכי לן מתנתא דבעינא
 למיכל לישנא בחרדלא זכי ליה רבא אכל ורב ספרא לא אכל אקרייה
 לרב ספרא בחלמא מעודה בגד ביום קרה חומץ על נתר ושר בשיריים על
 לב רע אתא לקמיה דרב יוסף א"ל דלמא משום דעברי אשמעתא דמר
 אקריין הכי אמר ליה זכי אמרי אנא באחר שמעא בעל כרחיה מזכי וכי
 אמרי אנא למאן דלא אפשר ליה הא אפשר ליה ואלא מ"ט אקריין הכי
 כלפי רבא ולקריין לרבא רבא נווה הוה א"ל אביי לרב דימי ופשמיה דקרא
 במאי כתיב א"ל "בשונה לתלמיד שאינו הגון דאמר רב יהודה אמר רב
 כל השונה לתלמיד שאינו הגון נופל בגיהנם שנאמר כל חושך טמון
 לצפוניו תאכלהו אש לא נופח ירע שריד באהלו ואין שריד אלא ת"ח
 שנאמר ובשרידיה אשר ה' קורא אמר רבי זירא אמר רב כל השונה
 לתלמיד שאינו הגון כזרק אבן למרקולים שנאמר בצרור אבן במרגמה כן
 נותן לכסיל כבוד וכתיב לא נאווה לכסיל תענוג: והמשתתף עמהן
 צריך לרשום: ואפילו עם העובד כוכבים ורמינהו המשתתף עם כהן צריך
 לרשום והמשתתף עם העובד כוכבים ופסולי המוקדשים אין צריך לרשום
 הכא

קבלות. קבלת הדם: הווא"מ. היא זריקת דם המוקריב מזמזם
 בין הנימוזין בפנים על הפרוכת ועל מזמזם הזהב בין הנימוזין צדון.
 שמיטה לא קחשיב שאף הזר כשר בה [בזבחים ל"ג.] עריפת העגלה. כזהנים
 היא כדכתיב (דברים כה) ונגשו הכהנים בני לוי: **טריס מורוע.**

זכפריס להות: **בין מצפניס.** במקדש
 כדכתיב (ויקרא ט) וישא אהרן את
 ידיו וגו': **בין מצחון.** זבגולין בכל
 עיר ועיר בזית הכנסת: **מזני אהרן.**
 ספייה דקרא ללעיל הווא: **מוטין**
שנלחי אסוריס. משום דם: **צטויל.**
 צללי: **צדק לן.** מנסה אותנו אם
 נדע להשיב (ט) ורצה כהן היה:
דחטיף מסנפא. ממיטקות שנושאין
 אותם לכהנים: **ויפה אמרינן חזוני**
קא מהצב המזוה. ויפה הווא עושה:
ונקן. לכהן ולא שולח הכהן מעצמו:
מימר אמרי הנו לי. הייתי שואלו
 צפה מלא שהייתי קצור שהוא חיבז
 מנזה: **חלקס שאלו צפיהס.** דמגני
 להו קרא לבני שמואל ויטו אחרי
 הצנע אמר רבי מאיר שלא היה
 עזיבת גול צידס אלא חלק ליה
 כגון מעשר רשיון או שאלו צפיהס:
הצנועים מושכין את ידיהם. בחילוק
 לחס הפנים קאמר צמס' יומא צטרף
 צקלפי (דף ל"ט.) משמת שמעון הצדיק
 נשתלחה מארה בלחס הפנים: **לאחזוקי**
נפשאי כהני. שלא ישמח הדבר שאני
 כהן: **ופריך וליפרום יסה.** כיון שאינו
 עושה אלא שלא ישמח עם כהן מעליו
 יפרום ידיו לרובן כל השנה ומחזיק
 נפשיה כהני: **אנסיה ליה עידיניה.**
 עתים שקבע לתלמידיו היו טורדים
 אותו מלישא את כפיו שהיה עוסק
 לתלמידיו) צעת שצבור נאקפסיס לבית
 הכנסת: **ודחיקא ליה מלתא.** לההוא
 צורבא מרבנן והכהן רוצה לההנותו
 יתן לו חלק מתנותיו לקבל רוע ולחיים
 מזני טעיר צבציל הכהן והוא יאכלס:
ואע"ג דלא חסי לדיה. דכהן יכול
 לזכות לו: **צמכרי כהונה ולויה.** צכהן
 שהיה ניכר צעיר ורוב בני אדם ארביס
 אותו ונותנין לו המתנות וזאתו כהן
 אמרינן דיכול לזכות מעשרותיו לאחר
 אף על גב דלא חסי לדיה. מכרי לשון
 (מלכס ג יג) איש מלת מכרו: **אמר**
ליה רבא לשמעיה. לשמשו של צבציל
 והוא כהן וצבציל נותן לו מתנותיו:
וכי לי מסנפא. תן לי רשות ליקח
 מתנותיך לאוכלס מפני שהלשון עם
 הלחיים יתן לכהנים ובעינן למיכל
 לישנא צחרדלא שהוא דבר חסז
 וה"נ אמרינן צבציל את הפועלים

תורה אור השלם
 1. וזה יקרה משפט
 הכהנים מאת הקדש מאת
 ובתי הנובא אם שור אם
 שה ונתן לבתן הורע
 והקריבים והקריבה:
 דברים י"ח ג
 2. ולא קלבו בניו
 דבריו וישו אחרי הבער
 ויקדו שור וישו משפט:
 שמואל א ח ג
 3. מעדה בגד ביום קרה
 חמץ על נתר ושר
 בשרים על לב רע:
 משלי כו כ
 4. כל חשך טמון
 לצפוניו תאכלהו אש
 לא נפח ירע שריד
 באהלו: איוב כ כו
 5. ויקח כל אשר יקרא
 בשם יי יקלט בי בחר
 ציון ובידשלים תודה
 פליטה פאשר אמר יי
 ובשרידיה אשר יי קרא:
 יואל ג ג
 6. בצרור אבן במרגמה
 כן נותן לכסיל קבור:
 משלי כו ח
 7. לא נאנה לכסיל
 תענוג אף כי לעבד משל
 בשרים: משלי י"ט י

לעוי רש"י
 אל"ם. צ"ח.

שיטה מקובצת
 א) והמשתתף עם העובד
 כוכבים. י"ב ע"י תוס'
 בכורות דף ב' ע"ב:
 ב) וא"מ תיפוק ליה.
 ג"כ ע"י תוס' ובזבחים דף
 קב ע"א:

א) [מנחות י"ח]:
 ב) [עירובין נ"א. וס"ג].
 ג) [לקמן קל"ד: ד] [שם]
 ט. [מספחה דקוטוב פי"ד].
 ס) יומא לטו. קידושין
 נ"ג. א) [בערוך ע"ך א"ס
 פי' אבי היה לו חולי
 כי ע"ש וע"ע בערך
 ע"ן צ"ב]. ב) [עירובין
 כ"ג: וס"ג: ח] [מכות
 י. ע"ש, ט] [פסחין
 כ"ג]. ג) [מספחה דע"ז
 ספ"ו]. ד) [ל"ל כבוד ואין
 כבוד אלא מורה שנאמר
 כבוד חכמים יתלו ומתמים
 יתלו טוב א"ר תמא בר
 חיינא כל העושה טובה למי
 שאינו יודע כאלו זורק אבן
 למרקולס שנאמר כבוד
 אבן וגו' וכתיב לא נאווה
 לכסיל מענוג. כל זה איתא
 ע"ש, ט] [מספחה פ"ט
 ה"ב]. ט) [וה"ר"ף פי'
 חולי נבנשי הו"ן]. ט"ב ס"א:
 פסוק בתלמודי,

גליון הש"ס
 גמ' עם העובד כוכבים.
 ב) כבורס דף ע"ב וז"ל
 ד"ה אחר רש"י ד"ה וז"ל
 י' וכו' דק"ל ר"ה (ת'
 וכו'. ע"י צבציל שם שכתב
 צהיפון מצבציל: תוס' ר"ה
 קבלות וכו' לא שפתי
 בקבלה. ע"ן וצמח דף
 ע"ח:

הנהגות הב"ח
 א) גמ' אמר רבה דן לן
 רב יוסף: ב) רש"י ד"ה
 דקן וכו' ורבה כהן הוה:

מוסף רש"י
 בין מבצניס. צורה
 כדכתיב (ויקרא ט) וישא
 אהרן את ידיו וגו', בין
 מבחוץ. בכל עיר ועיר
 (מנחות י"ח.) ונתן ולא
 שיטול מעצמו. והוא
 הדיו לכל מתנות כהונה
 ולויה (שבת טו.) חלקם
 שאלו בפייהם. מעשר
 ראשון הראוי להם ששים
 היו, שאלו צפיהס. מתוך
 שהיו גדולי הדור ופושטס
 לא היו מנישים מהם ושא"ל
 לים עינים מאטעריס (שם).
 הצנועים מושכין את
 ידיהם. גבי לחס הפנים
 תמא ארבעים שנה ששים
 משעון הצדיק נשתלחה
 בזהב בלחס הפנים וכל
 כהן מניגשו כות יס אוכל
 וסעו יס אוכל ומותר,
 מכאן ואילן נשתלחה מארה
 בלחס הפנים וכל כהן
 המניגשו כפול אצטעין
 מושכין ידיהם ממנו דלא
 מהני להו מדי' (פדושין
 ג.)